„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag o. Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.
Blair, Nebr

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr. as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Annoncementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Den evangeliske Bevægelse i Østerrig.

(Et Foredrag paa den lutherske Konference i Lund af Diakonus Ahner fra Le puig.)

(Sidste Artikel.)

II.

Saaledes har Berøringen med den lutherske Kirke vakt Liv, og Løftet er opfyldt, at Guds Ord skal ikke vende tomt tilbage.

Hermed er Bevægelsens Karakteristik ikke udtømt. Der fandtes vide Kredse blandt de tyske Østerrigere, som for længe siden havde brudt med den romerske Kirke, men som i det udvortes endnu tilhørte den. Paa samme Maade gaar det vel i alle Folketrker, men særlig den romerske Kirke med sin politiske og nationale Partistilling havde mistet Sympatien hos mange dannede, særlig af de borgerlige Kredse. Ganske vist er mange af disse ikke berørte af Bevægelsen, ja indtager endog ofte en fjendtlig Stilling til den. De haaner de nationalt sindede, som af nogen som helst Kirke venter Velsignelse for deres Nationalitet og viser ikke alene den romerske, men enhver Kirkes Bekendelse fra sig. Men paa den anden Side har der ogsaa været mange, som uden at deltage i de nationale Stridigheder af Raabet: „Bort fra Rom!" og af de i deres Omgivelser stete Overgange, har faaet Mod til at følge en længe næret Trang til at slutte sig til den lutherske Kirke.

En Arbejder kom og meldte sig til Overgang. Han fortalte, at han længe havde besøgt Kirken, ja, i sin Skoletid havde han endog i Religionsundervisningen givet saadanne Svar, at Læreren havde sagt, de var rent protestantiske. En 80-aarig Gubbe meldte sig til Overgang med den Motivering, at han dog vilde dø som evangelisk, hvilket han længe havde været i sit Hjerte. En Borgers Hustru, som laa for Døden, skulde modtage Dødssakramentet af en katolsk Præst, men hun viste ham bort med Udraabet: „Jeg vil ikke dø med en Løgn paa Læberne!" Hun lod den lutherske Præst kalde, modtog Undervisning paa Dødssengen, gik over, blev rask igen og førte ogsaa sine Børn til den lutherske Kirke. I det nordlige Bøhmen har jeg ofte hørt af Katolikers Mund, hvor ringeagtende man dømmer om sine Præster og sin Kirke, og med hvilken Højagtelse man derimod taler om de evangeliske Præster, og hvilken Fortrøstning man har til den lutherske Kirke. „I vor Kirke", hedder det, „plapres der kun. Folk løber ud og ind, der er ingen Andagt, men hos Lutheranerne udlægges Guds Ord, der hører Folk andægtigt efter og synger med." s

Talrige er de, som har funden virkelig Sjælefred i den lutherske Kirke, og som højt og med Glæde bekender dette.

* * *

Den romerske Kirke sørger nu ogsaa selv for, at den daarlige Mening, man vidt og bredt har om den, finder Næring. Ganske vist er den endnu en Magt. Glansen af dens Gudstjenester, Biskopperne, Klostrene, Skolernes sociale Indflydelse, dens finansielle Magt, Statens Arm, som beskytter den, Højadelens Traditioner, det religiøse Behov, som ikke formaar at løsrive sig fra gamle, nedarvede Baner og andet slige opretholder endnu dens Magt i vide Kredse blandt Folket.

Hertil kommer en af Bevægelsen fremkaldt Modbevægelse. Jesuiter drager igennem Landet og lader i Skriftestolene Folket protestere lydeligt mod den antikatolske Bevægelse. Jubilæumsprocessionerne holder Folket i en Tilstand af religiøs Ophidselse. I utallige Mænd- og Kvinde-, Ungkarle- og Pigeforeninger udfoldes en Tilstand af religiøs Ophidselse. I utallige Mænd- og Kvinde-, Ungkarle- og Pigeforeninger udfoldes en febrilsk Virksomhed for at rejse en almindelig Modstand mod Bevægelsen. Man søger at bibringe dem Bevidstheden om at være den sande Kirkes og den østerrigske Kejsers eneste Børn. Ordensnettets Masker trækkes stedse tættere sammen. Fra Frankrig flytter Jesuiter ind og erhverver sig fast Ejendom paa forskellige Steder, og hvad der kan ventes, røber en Kapellan i Øvre-Østerrig. Efter at en Bønneprocession paa det groveste havde haanet og udstældt en evangelisk Præst, som den mødte, skrev han: „Den katolske Befolknings Sind er tilstrækkelig oprørt. Vogt eder, næste Gang gaar den over til Handling."

Medens Kirken paa den Maade søger at befæste sin Magt over Masserne, støder den dem fra sig paa andre Maader. Da dens grænseløse Had i Bekæmpelsen af Bevægelsen forraader Frygten, er den ikke i Stand til at genvinde den Indflydelse, som den alt har tabt. De evangeliske nægtes kristelig Begravelse paa Kirkegaardene, der holdes Prædikener imod dem, i hvilke den lutherske Bekendelse og særlig Luther omtales paa en saa grov Maade, at et anstændigt Menneske ikke kan gengive det. Evangeliske Præster fra Tyskland er blevne udvist af Landet. Tyske Menigheder har mod deres bestemte Ønster faaet bestikket czechiske Præster, dem, der ikke tager Hatten af for en Procession, straffes med Fængsel, der udbredes Flyveskrifter, i hvilke Konvertiterne brændemærkes som Fjender af Kejseren og Staten. Udbredelse af evangeliske Skrifter straffes. Hvor saadant indtræffer, søges ogsaa Antallet af de overgangne.

Alt, hvad den romerske Kirke har gjort for at hindre Bevægelsen, har kun tjent til at fremme den. Det er derfor ikke at befrygte, at Bevægelsen skal ophøre. De Forhold, som har fremkaldt den, er fremdeles til Stede. Uagtet Romerkirkens Tilhængere spaaede Bevægelsen Varighed, som en flygtig Rus, saa har den nu bestaaet paa tredie Aar og tiltager øjensynlig i Styrke. I enkelte Kronlande er den svagere, i andre stærkere. De fleste Overgange har fundet Sted i Wien og det nordlige Bøhmen. Men selve Tyrol, som hidtil har været saa stolt af sin Trosenhed, har oplevet mange Overgange og maa se paa, at den ene Prædikestation oprettes efter den anden. Et Pastorat, Aussig i Nordbøhmen, har alene i Aar over 1000 Overgange at opvise. Men selv om Antallet af dem, der er udtraadte af den romerske Kirke, beregnes til omtrent 20,000, saa er dette endnu et ringe Antal i Sammenligning med de 25 Millioner Katoliker i Østerrig.

* * *

Om noget af Østerrigs Kronlande nogen Sinde naar til at kunne kaldes evangelisk, er tvivlsomt, men mere end een Gang har jeg hørt af en Bøhmers Mund: „Hos os bliver nok alle evangeliske." Om dette skal ske, overlader vi til Guds Styrelse. De Opgaver, vor Kirke har at løse over for den evangeliske Bevægelse, kommer ikke fra Fremtiden, men fra Nutiden.

Denne Opgave er nærmest af kirkelig Art. Det gælder at opdrage de overgangne til gode evangeliske Kristne, og lede dem fra Tiltro til vor Kirke til Troen paa vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Der kan vel være mange, som banker paa vor Kirkes Dør med den klare Indsigt, at den Frelsesvej, som vor Kirke lærer, er den rette, at Skriften alene er Guds Ord, at Troen alene gør retfærdig, og at Kristus alene er vor Frelser og Ypperstepræst, men de fleste, som kommer, maa først undervises om, hvad evangelisk-lutherst Lære er og deltage i Katekismusundervisningen. Dem, der gaar over til os, behøver netop yderligere Undervisning og Sjælepleje. Derfor er først og fremmest Præster og Lærere nødvendige, saadanne, som med alvorlig Kærlighed kan tage sig af dem, der vender sig til os. Men saadanne savnes. Østerrigske lutherske Præster har kun været til Stede i alt for ringe Antal. Deres legemlige Kraft staar ikke i Forhold til Arbejdets Omfang. Derfor har det evangeliske Forbund, Gustav Adolf Foreningen, „Offertisten" (Gotteskosten) sendt Kandidater fra det tyske Rige derover eller bevilget Penge til Grundlæggelse af Pastorat eller Vikariat. Men desværre kan mange af dem endnu ikke virke med fuld Kraft. De kan ikke faa Ansættelse, før de er blevne østerrigske Undersaatter, men Borgerret opnaar de først efter lang Tids Forløb. Staten vil først se, om de ikke i politisk Henseende er mistænkelige. For manges Vedkommende har denne Kontrol varet i to Aar. Undertiden kan den holde Læsegudstjenester eller give enkelte Undervisning i Religion og paa den Maade føre dem nærmere til Evangeliet. Det er i hvert Fald en Erstatning for det præstelige Embede. Vikarerne er personlige Medhjælpere hos de ansatte Præster, hvis Embedsomraade strækker sig over mange Byer. I enkelte af disse har Vikarerne taget Bopæl, men det er nødvendigt at udvikle disse Prædikestationer til Pastorater, men Staten hindrer dette ved at nægte Vikarerne Borgerret. Dette er den største Hindring for en sund Udvikling af vor Kirke i Østerrig, og Staten selv til tage Skade heraf. Hvis den hindrer en stor Del af de evangeliske i at faa kirkelig Betjening, opdrager den derved en Slægt uden Religion og uden Kirke, den maa en Dag tage Følgerne heraf og tilskrive sig selv Ansvaret.

Siden gælder det at skaffe Kirker og Bedehuse til Gudstjenesten. De store Udgifter hertil kan Menighederne ikke selv bære, skønt de ofrer gerne og rigeligt. Der er Hjælpeforeninger traadte til med rigelige Midler. Den evangeliske Bevægelse har i Tyskland vakt Offervillighed for Trosbrødre i Østerrig. Den sachsiske Landssynode har udsendt en Opfordring til Menighederne om Støtte for Bevægelsen.

* * *

Frydefuld Taknemlighed, Troens Styrkelse og nyt Mod er Frugterne af vore Gaver. Det er en sand Glæde at se, med hvilken Tillidsfuldhed en lille Stare Trosfæller begynder Grundlæggelsen af en Menighed, og hvorledes Grundstensnedlæggelserne og Kirkeindvielser er Højtidsdage for hele Omegnen, for evangeliske som for Katoliker, og Nabomenigheder sender Lykønskninger til Højtiden.

Bevægelsen har ogsaa fat ny Kraft i „Offertisten", som tidligere kun hjalp Menigheder inden for det lutherske Område. Den støtter nu af al Magt Bevægelsen og har endog selv maattet betale Opførelsen af en Kirke i Leitmeritz i Bøhmen. At denne By har sin lutherske Kirke er af stor Betydning. Den er Sæde for den romerske Bisstop over den tyske Del af Bøhmen, og han udøver stor Indflydelse over hele Byen og har nylig udstedt et Hyrdebrev mod Bevægelsen. En stor Del af de katolske Borgere i Byen er religiøst ligegyldige, men desuagtet har der fundet 50 Overgange Sted.

Det er paa Martyrernes Mark, Kirken rejses. En Gang var hele Byen evangelisk, men den katolske „Reformation" har grundig udryddet Evangeliet. Alle dem, der ikke ved Plager og Straffe lod sig tvinge til den romerske Kirke, blev fordrevne. Nu opstaar der atter i Kirken et Vidne om lutherst Tro og lutherst Liv. Maatte det ikke alene blive Stenbygningen og Klokkernes Toner, der bærer Vidnesbyrd, men frem for alt Forkyndelsen af Guds rene Ord, Sakramenternes Forvaltning og den Menighed, der giver Gud alene Æren."

Det store — de store og den sande Storhed

Tale ved Skolens Aabningsfest af Pastor G. P. Christiansen.

Der er meget i Verden, der med Rette kan betegnes som — Det Store. Og der kan være meget at beundre og lære af, selv om det ikke staar i ligefrem Forbindelse med Kristendommen.

Det Store. Vi standser her et lille Øjeblik. Lad os f. Eks. drage Pharaoonernes kolossale Bygningsværker frem i vor Erindring, det være sig Pyramiderne, disse vældige Kæmpestiftelser, der har spottet alle Naturkræfternes Angreb gennem mange Aarhundreder, eller deres mangfoldige andre Kunstværker, til Eksempel det mægtige Fyrtaarn paa Ægyptens Nordspids, der med dets blodrøde Blus kastede Straaler 45 Mil ud over Middelhavet. Eller vi staar stille og ser med Tilbageblikkets Briller paa Asiens saakaldte Verdens Underværker: De hængende Haver i Storstaden Babylon, det store Dianatempel i Efesus, det majestætiske Monument paa Den Rhodus, eller det med Guld belagte Palads Apolæus.

Eller vi hensætter os midt i Grækenlands Skønhedsværker, mejslede med en Fidias's smidige Haand, Panthenon og det i Guld og Elfenben dannede verdensberømte Zevsbillede.

Om alt dette og meget andet maa vi udbryde næsten baade med Forbavselse og Beundring: det kommer alt med ind under den graa Oldtids — det Store.

Et Skridt længere fremad i Tiderne. Hvilke studerende maa ikke uvilkaarlig standse f. Eks. ved den vældige Aanerbevægelse, der med en Lavines rivende Magt omkalfatrede hele Sydeuropas Historie, og den endnu større Korstogbevægelse — Kampen for at fravriste Hedningerne Kristi tomme Grav. Hertil kommer det storartede middelalderlige Ridderstab med dets næsten fortryllende Daadshandlinger og de store Frihedsbestræbelser i Slutningen af Middelalderen — Individets Kamp for Friheden, Personligheden og Menneskeretighederne. Pavedømmets vældige Triumfer, samt Skolastikernes haarfine Tankespekulationer og Humanismens Hug fremad mod en ny og verdensomfattende Kultur Periode.

Atter et længere Skridt fremad. Vi træder ind i en ny Tid. En Opdagelsernes Morgenrøde bebuder en kommende Solopgang. Oldtiden, med dens Storværker maa staa aandeløs stille for den nye Tingenes Bevægelser, Middelalderens „Mare" maa vige for Frihedskæmpen, der staar i Begreb med at rejse sig og med Kraft raaber: Jeg vil til at se mig om i Verden, jeg vil gøre mig Jorden underdanig. Alt næsten forbavser. Hvilke Fremskridt i dette Aarhundrede. Ved forrige Aarhundredes Begyndelse kendte man ikke den mægtige Dampkraft, der nu er den drivende Magt i et Jernbanenet, der kan naa Jorden rundt mange Gange. Og saa den Magt, der spiller en enestaaende Rolle i alle de Opdagelser, der endnu er fremkommen paa Menneskehedens Skueplads — Elektriciteten. Med Lynets Hurtighed slynger denne Magt Menneskетanken til Verdens Ende; ja, naar har Videnskaben, Kunsten, Poesien og Historieskrivningen mødt saa sand og formfuldendt som netop nu. Aldrig!

I Sandhed, med Forbavselse maa man udbryde, o, Verden! hvor har du meget af — det Store. Og, unge Venner, tillad mig at sige til eder: studer det, alt hvad I kan; thi det højner eders Aand op over alt Smaateri og sætter eders Hjerneapparatus i Bevægelse. Med andre Ord, der kan høres meget af det Store i Verden, og disse Lærdomme kan blive til megen Velsignelse, naar de tages ret i Aandens Tjeneste.

De Store. Er Verdensbegivenhederne beundringsværdige og lærerige, da er ikke mindre Verdens Stormænd det. Man kunde gerne sige: de er de klare Fixstjerner, der lyser med en endnu langt større Glans end selve Begivenhederne. Ja, de er de egentlige og rette Læremestre. Kun her nogle faa historiske Navne for at gøre Sagen øjnefaldende. Paa Verdenshistoriens Omraade vil en Alexander, Konstantin, Carl den Store og Napoleon staa som de forevigende Pyramider.

Som Oldtids Filosofi vil Navne som Sokrates, Plato, Xenofon og Aristoteles staa udødelige. Som Kunstnere vil en Rafael, Michael, Angelo og Thorvaldsen lyse med et uforglemmeligt Lysskær. Som Digtere vil en Shakespeare, Goethe og Oehlenschlægers Navne vare til Dagenes Ende. Som landsfaderlige Præsidenter vil en Washington, Lincoln, Garfield og McKinley forblive i Nationens uforglemmelige Minde. Disse store historiske Personligheder er blot Repræsentanter for en Hærstare af Menneskehedens store Mænd. Unge Venner, studer Historiens Stormænd; thi deres Karakter, Liv og Virksomhed er i særlig Grad — berigende, dannende og udviklende for eders Aand.

Endnu større, end de her nævnte Stormænd, er den Kæde af Personligheder, der møder os paa den hellige og Kirkehistoriens Omraade. Blot her nogle faa Fingerpeg: Navne som Noah, Abraham, Moses, Elias, Samuel og Daniel vil aldrig udslettes. Apostlerne, Martyrerne, Kirkefædrene, de store Kirkelærer, Reformatorerne og tusinder af Missionærer vil bestandig straale som Stjerner af første Rang paa Kristendommens Himmel og maa betegnes som Civilisationens sande og virkelige Bærere. Tillad mig at vedføje anden Gang: her er Lærdomme at hente, der med fuld Ret kan karakteriseres som Perler og Ædelstene i den Krone af Kundskaber som I faar sat paa eders Hoved her ved vor Skole. Gud hjælpe eder i Naade til at gøre rige Indsamlinger af Kundskabens herlige Skatte og saa hjælpe eder til at gøre ret Brug af dem i eders Liv til Herrens Ære.

Den sande Storhed. Endnu har jeg kun nævnt lidt af det meget i Verden, der kan betegnes med denne Betegnelse — det Store, og blot fremholdt nogle faa Eksempler paa Personligheder, der med fuld Føje kan betegnes med denne Betegnelse — de Store; men har ikke endnu svaret paa Spørgsmaalet, hvad skal der forstaas ved — den sande Storhed?

Tillad mig at svare paa det Spørgsmaal med en Bismands Ord, saalydende:

„Kend dig selv —
Kend din Gud —
Beherst dig selv —
Tjen alle."

Bedre Svar kunne næppe gives, men mindre kan heller ikke gøre det. Kun den, som lærer disse fire Ting, er et helt Menneske. Men, kend dig selv, hvad vil det da sige? Det kan siges med et Ord, nemlig det Ord: „fortabt". Hvad er Grunden dertil? Din Synd eller Brøde. Du ser den, du ser den med Forfærdelse. Du er tavs —intet Svar — en lukket Mund — kun Storm, Lyn og Tordenbrag raser i dit indre. Der lyder kun et stort mægtigt Skrig i din Sjæls Dyb, nemlig dette: Ak, jeg er fortabt. I hvilken Tilstand er du nu? Du kender dig selv.

Men kære, det er ikke nok. Kend din Gud. Men hvad er saa det? Det er at tro paa den, han udsendte, Jesus Kristus. At tro, det er at se Gud ind i Hjertet; thi Jesus er, om jeg saa maa sige, Guds Hjerte. At hvile ved dette Hjerte, det er det væsentligste Kendskab til Gud; thi da raaber din Aand — Abba Fader." O, min Herre og min Gud! Min Sjæl ophøjer Herren og min Aand fryder sig i den levende Gud. Hvem har jeg i Himmelen og lige med dig har jeg ikke Lyst til noget paa Jorden. Min Sjæl lover Herren og alt hvad inden i mig er, lover hans hellige Navn.

Kære, kender du dette frydefulde Venskab med din Gud?

Men heller ikke det er nok. Der maa mere til, dette, nemlig: Beherst dig selv. Bliv et Ligevægtsmenneske, saa du ikke svinger hverken til højre eller til venstre, det være sig for svære Tilskikkelse eller store Velgerninger, for Folkegunst eller Folkeforagt. Staa og gaa rolig med Kristendommens Magt i dig, saa hele din Personlighed kun bestemmes og beherskes af Kristendommens mægtige Kraft. Spørg, overfor alt hvad du foretager dig, kun om dette ene: Herre, lad din Kraft fuldkommes i min Svaghed og lad der kun være et Spørgsmaal, der brænder paa mit Hjerte, nemlig dette: Herre, dig alene ske Ære.

Kun ved en saadan hel og fuld Løsrivelse fra alt og alle og fuldstændig Overgivelse til Herren, kommer du ind paa det rette Selvbeherskelsens Stade, det ene idealværdige for et Menneske.

Men disse trende Ting — Selvkendskab, Gudskendskab og Selvbeherskelse medfører den fjerde omtalte Ting af hvad der er medhenhørende til den sande Storhed, dette nemlig: at tjene alle.

At tjene, det er Kristendommens Væsen, — det er den sande Storhed i den mest eminente Forstand, det er Idealet for al sand Menneskelighed. Ja, at tjene i selvfornægtende Kærlighed, det er den største Stormagt i Verden. Eksempler fra Historiens Skueplads kan tilstrækkelig belyse dette. Vil vi hente Eksempler fra vort eget Land, behøver vi blot at nævne saadanne Navne som Washington, Lincoln, Garfield og McKinley, deres Navne vil klinge malmstærk og lyse med en uforglemmelig Glorie, mest fordi de hengav sig til at tjene Gud og sit Folk. Og videre bestod ikke en Mose, Josva, Samuel og Paali Liv og hele Virksomhed i frem for alt at tjene alle og det i den reneste og største Uegennyttighed.

O du egoistiske Verden, der kun søger dig selv! Og du haltende Kristendom, der kun delvis søger Herren og delvis dig selv! Men nu lykkelige Menneskebarn, der kun søger Herrens Ære og Menneskenes sande Vel!

Men øverst af alle staar naturligvis vor store Morgenstjerne, Jesus Kristus, i at tjene. Om ham hedder det i de uforglemmelige Ord: „Menneskens Søn kom ikke for at lade sig tjene, men for — selv at tjene."

At tjene, var Hovedformaalet for hans Komme til Verden.

Se, unge Venner, at studere de store Ting i de henrundne Aarhundreder, er stort, interessant og udviklende, at studere de fremstaaende Personligheder paa Verdenshistoriens Skueplads paa den hellige, og Kirkehistoriens Omraade er endnu større og mere udviklende og frugtbart for eder i det Livskald, som Herren vil sætte eder ind i, — men først af alt er dog hvad der ligger i Bismandens Ord:

Kend dig selv —
Kend din Gud —
Beherst dig selv —
og tjen alle.

Det er den eneste, virkelige og sande Storhed i Verden. — Grib den!

Sluttelig, saa blot dette, kære Lærerpersonale, at arbejde med Kraft til disse Opgavers Løsning, det er den velsignede Gerning, hvori I staar. Maalet for eders og vort kære Kirkesamfunds Skolevirksomhed, det er, at vi kunne faa en Ungdomsskare, der, naar vi ældre, som snart er færdig med vort Dagværk og ligge i Gravene, kunne staa i — Hjemmene — Kirken og Staten som Mænd og Kvinder, baarne af Aand og Tanker, der bestandig kan tjene til at højne Menneskelivet op til det ene værdige Stade, at give Gud Æren for alt.

En saadan Skolegerning, der kredser sig om det store Maal, vil „Den forenede danske luth. Kirke i Amerika" samle sig om med Kærligheds Forbønner og rigelig Støtte. Amen.

Fri Asthma Kur!

Asthmalene bringer øjeblikkelig Lindring og fuldstændig Helbredelse i alle Tilfælde.

Frit tilsendt paa Forlangende.

Skriv Navn og Adresse tydelig.

Der er ingenting lig „Asthma-Kure". Det bringer øjeblikkelig Lindring, endogsaa i de værste Tilfælde. Det kurerer, naar alle andre Ting fejler.

Rev. C. F. Wells fra Villa Ridge, Ill., skriver: Eders Prøveflaske af „Asthma-Kure" modtaget i god Orden. Jeg kan ikke skrive, hvor taknemmelig jeg er for den Lindring, som jeg har modtaget ved dette. Jeg var en Slave, lænket med en daarlig Hals og Asthma i 10 Aar. Jeg troede, at jeg aldrig vilde blive rask. Jeg saa eders Avertissement om Helbredelse for denne skrækkelige og pinefulde Sygdom, Asthma, og troede, I havde sagt for meget, men jeg vilde dog prøve det. Til min Overraskelse hjalp det. Send mig en stor Flaske.

Rev. Dr. Morris Wechsler, Rabbi af „Cong. Bnai Israel", skriver:
New York, 3. Jan 1901.

Dr. Taft Medicine Co.:

Ærede Herrer! Eders „Asthma-Kur" er et udmærket Middel mod Asthma og Hay Fever, og dets Sammensætning lindrer for alle Besværligheder, som er forbundne med Asthma. Dets Virkning er forbavsende og vidunderlig.

Efter at have undersøgt den meget nøje, kan vi sige, at „Asthmalen." indeholder ingen Opium, Morfin, Kloroform eller Æther.

Eders Rev. Dr. Morris Weschler.

Avon Springs, N. Y., 1. Febr. 1901.

Dr. Taft Bros. Medicine Co.:

Ærede Herrer! Jeg vil skrive denne Anbefaling, fordi jeg maa gøre det, da jeg har prøvet eders „Asthmalene"s undrefulde Virkning for Helbredelse af Asthma. Min Hustru har været plaget med krampagtig Asthma de sidste 12 Aar. Jeg havde selv opgivet at kurere hende, og andre have ogsaa udtømt deres Lægekunst. Da saa jeg eders Skilt paa eders Bindue paa 130. Gade i New York, og jeg købte øjeblikkelig en Flaske „Asthmalene". Hun begyndte at bruge det omkring ved den 1ste November. Jeg mærkede snart Forandringen. Da hun havde brugt en Flaske, var hun omtrent helbredet, og hun er nu helt fri for saadanne Sygdomstegn. Jeg føler, at jeg kan anbefale denne Medicin til alle, som er plaget af denne Sygdom. Eders D. D. Phelps, M. D.

5. Febr. 1901.

Dr. Taft Bros. Medicine Co.:

Ærede Herrer! Jeg var plaget af Asthma i 22 Aar. Jeg har prøvet utallige Midler, men ingen Hjælp. Da saa jeg eders Avertissement og prøvede med en Flaske. Jeg fik Lindring øjeblikkelig. Jeg har siden købt af eders store Flasker, og jeg er meget taknemmelig. Jeg har Familie, fire Børn, og har ikke kunnet arbejde i fem Aar. Nu er jeg rask og kan arbejde i Forretningen hver Dag. Denne Anbefaling maa De bruge, dersom De kan.

Bopæl: 235 Rivington St. S. Raphael.
67 East 129. St. New York City.

Prøveflaske sendt frit paa forlangende.

Opsæt det ikke. Skriv øjeblikkeleg til: DR. TAFT BROS. MEDICINE CO., 79 East 130th St., New York City.